

die teenswoor-
d word, beskou
de dadelik aan
nt melding sal
ie Heilige Skrif
ieke fundament
n die Gerefor-

ord in die vorm
e kerke in die
arvan duidelik
skillende kern-
geloof, selfs in

adruk verklaar
rif aanvaar as
van God nie,
fondament van
van die verval
rugkeer tot die
van die lewe

ke agenda soos
n n die finale
id en doop en
el). Die eerste
da en die alge-
gemene gracie
arweging vereis
e oorspronklike
internasionale
erk in hierdie
tate het gevoel
genoemde punte
naatskappy R.I.
huidige sinode
daging op toe-
noemde agenda
tissie I verwys
K. S.

WSA
N.
b.)

and. J. Keuning
woord.
eer-Oostzijde.

(Gr.).
Fidder, Kom-
de Kerk van
Openb. 3:11
ot met Openb.
oor Ds J. Het-
getoos 1 Cor.
Tel. 219.

aaalserviezen
vonten
ok serviezen en

O-TIN
id prijsopgaaf

EK & ZOON
IERS.
AT 303-305,
DEN HAAG,

NGEBODEN
laren.
208, Bureau „De
n.

DIG PENSION
er, voor 2 vrien-
sch en hel. Oost-
p. p. d. Inlich-
reau „De Refor-

ODEN:
OMMENTAAR
tenburg.
port. Gladjolus
dam-Noord,

t U
lit Blad!

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds E. A. den Boest, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; Prof. Dr S. Grefjannus, Kampen; Prof. B. Holwerda, Amersfoort; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds J. Smelik, Apeldoorn; Dr H. Smilde, Groningen; D. Stroot, Bussum; Prof. Dr C. v. Th. Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visée, Kampen; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken, bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes.

Postrekening No. 406040 ten name van BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES. Telefoon 2424.

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar. Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent.

INHOUD: Hoofdartikel: Het vierde formulier van eenigheid, 22. — Uit de Schrift: De heerlijkheid van den Zoon des menschen (Joh. 1:52). — Kerkelijk leven: Zelfstandig optreden in de Politiek? 2. De opwekking van Christus. Theologische Hoogeschool. Batavia. „Opdat zij allen één zijn“. Candidaats-examen. Prov. Diacon. Conferentie voor Gelderland-Overijssel. — Opv. en Ond.: De doorbraak en de nieuwe vereniging op het terrein van het Chr. Onderwijs, 3. S.S.R. en de grondslag der drie formulieren. — Pop. Wetensch. schetsen: Om het hart der Reformatie, 9. — Uit het Pol. en Soc. leven: Perikelen der Linggadjati-artikelen. — Uit de Buitnl. Kerken: Uit Amerika, 9. — Boekbespreking. — Groninger Brieven. — Persschouw. — Korte berichten. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

Het vierde formulier van eenigheid.

22

Ons vorig artikel besloot we met de opmerking, dat als iemand gelooft, dat er een goddelijke belofte ligt, krachten welke de kinderen te beschouwen en te behandelen zijn als wedergeboren of te wederbaren, het „pleiten“ op Gods belofte weer anders kan worden berekend, en de pleiter in zijn pleiten ook anders kan redeneren dan degenen doen, die in de werkelijkheid door God gegeven belofte een anderen inhoud meenen te vinden.

Is n.l. de belofte zelf niet verder gegaan, dan het zeggen: uw kinderen, mijn volk, zal ik, de HEERE, te eniger tijd wederbaren, maar de tijd van dat wederbaren is door Mijzelf Mij voorbehouden, en ik deel u daar niets van mee, dan kan men niet op die belofte pleiten, om bij God aan te dringen op het genadig leggen van een in ons bidden ons vrijmoedigheid gevenden feitelijk dan wel rechts-grondslag in het behandelen van de kinderen als REEDS wedergeboren, als deelende, reeds nu, in de wederbarende genade van den Geest. Als iemand mij beloofd heeft, op mijn verjaardag mij te bezoeken, maar hij heeft uitdrukkelijk verklaard, het uur van zijn komst onpeilbaar te laten, althans tegenover mij, dan mag ik niet des morgens bij het ontwaken op zijn belofte pleiten om daaraan vrijmoedigheid te ontleenen, mijn huisgenooten en mijzelf en ook hem te bejegenen als ware hij reeds gearriveerd. Hij zou me zoo'n handeling kwalijk nemen, en opmerken, dat ik vrijmoedigheid verwar met brutaliteit.

Wij kunnen dan ook geen anderen „grond“ voor het „pleiten“ in dit geval vinden, dan dezen, dat men, in de netten van dezen krommen gedachtengang eenmaal verstrikt, zich het „recht“ toe-kent:

a) een onderstelling te bejegenen als ware ze een stelling;

b) een onderstelde belofte te bejegenen als ware ze de gestelde beloofde zaak.

Hetgeen ik rondweg misdadig noem.

En als ik nu den synodalistischen regel, waarover we thans spreken, nog eens overlees?

Er staat:

„De ouders zullen bij de opvoeding hunner kinderen altijd uitgaan van de belofte des verbonds en daarop pleiten“.

Nu gaan we, hetgeen hier gepast en onvermijdelijk is, de woorden „opvoeding hunner kinderen“ vervangen door de woorden: „bejegening hunner kinderen als deelende in de wederbarende genade van den Geest“.

We lezen de formule dan alzoo:

„De ouders zullen bij de bejegening hunner kinderen als deelende in de wederbarende genade des H. Geestes altijd uitgaan van de belofte des verbonds en daarop pleiten“.

Maar op dit stukje synodocratische ethiek — minder is het niet — pas ik de woorden van daareven toe: hier verwart men vrijmoedigheid met brutaliteit.

Want „pleiten“ bij God is hetzelfde als het bijbelsche begrip „vrijmoedigheid“. In het grieksch van het N. T. wordt daarvoor het woord gebruikt „parrhësia“. Men kan „parrhësia“ gebruiken in het spreken tot menschen; hier komt alleen in aanmerking het spreken in parrhësia tot GOD.

Zal nu iemand die op ons standpunt staat zulke vrijmoedigheid tot God gebruiken (parrhësia), dan komt hij op de lijn van de Schrift, die ons beveelt, God te houden (in ons „pleiten“) aan wat Hij Zijnerzijds gezegd of gedaan heeft. Zoowel zijn zeggen als zijn doen zijn openbaarwording van zijn wil. En openbaarwording van zijn wil. Wie het zoo ziet, kan wel degelijk „pleiten“ op Gods belofte, en op Zijn verbond. Want belofte is een stellig gebleken en stelligvernommen stellig (hoewel niet voor-spellend) spreken Gods. En verbond is eveneens een stellig spreken (in belofte en ook in eisch) van God. De verbondsgemeenschap (d.w.z. de bestaande kerk) is bovendien een stellig constateerbaar feit; zij is een bestaande grootheid, waaraan beloften gegeven zijn, b.v. de belofte, dat ze altijd er zijn zal, dat de geslachten in het verbond hun eigen lijn zien gevolgd, hij verbondstrouw der pleiters op het verbond, en wat dies meer zij. Hier gebruikt de bidder-pleiter veel vrijmoedigheid, maar hij staat ook onder voortdurende spanning. Want hij weet, dat van hemzelf geloof gevraagd is; en dat pleiten zelf alleen dan dien naam verdient, indien het in geloof geschiedt. „In geloof“, d.w.z. onder aanvaarding van wat door God gesproken is. Gesproken met de stelligheid der belofte, niet met die der voorspelling. De man, die zoo pleit, weet dat het verbond ER IS.

Maar de synodocratische geleide aandacht van den „pleiter“ WEET NIET OF ER WEL EEN ECHT. VOL. GEESTELIJK, EEUWIG VERBOND IS. „Verbond“ immers komt bij hem (Ridderbos) tot stand door de wedergeboorte. Hij weet niet, of zijn kind in het verbond is, het echte. Hij weet dus niet, of het wel (echt) in de kerk is. Hij onderstelt alles maar, en hoort God niets stellen, tenzij dan allemaal uitwendige zijden, en zulk gespeel meer.

En als zoo iemand dan „pleit“, in de opvoeding, op Gods verbondsbelofte, dan pleit hij op de onderstelde aanwezige zaak, m.a.w. hij pleit, dat TOT OPENBARENG moge komen wat hij onderstelt aanwezig te zijn. We komen hier weer terecht bij wat we reeds eerder aanwezen als de consequentie van de paedagogie van de synodocratische idee: we bidden niet, dat het geloof er KOMEN moge, maar dat het (onderstelde, aanwezige) geloof ZICH OPENBAREN moge. De onderstelling is een tyran, die zich nooit meer laat verdringen, als hij eenmaal in dézen geest, en onder dézen naam, erkend is.

Daarom heeft ook eens ds Kruijswijk een stellingenreeks over „het verbond en de prediking“ ingeleid met volgende stelling:

Het Verbond, nader het Genadeverbond, is de verzochte verhouding tusschen God en zondaren, welke in het zoenoffer van den Middelaar des Verbonds is verworven en uit kracht van dat offer ook verder haar volle beslag verkrijgt.

En hij heeft ze vervolgd met deze tweede:

In dit Verbond organiseert God in een strijd met Satan, welke het volle leven raakt, de nieuwe menscheit onder Christus als haar Hoofd.

En these nummer 6 luidde:

De prediking maakt Gods Verbond bekend; zij roept de zeer vaste verbondsbelofte uit voor alle gedoopten; zij „proclameert icelke verbintenis reeds is aangegaan en wat hieruit nu verder zal voortvloeien“ (dr Kraan); ZOO stelt zij den bondelingen voor den eisch, hunnerzijds het Verbond te aanvaarden „..... etc.“.

Hier is weer het bekende thema: belofte en eisch zijn niet meer in het verbond gelijkwaardige deelen, maar het verbond gaat op in belofte, en op grond daarvan komt de eisch. Dat de belofte er is, als „volle“ belofte, dat blijft..... ondersteld.

K. S.

KERKELIJK LEVEN

ZELFSTANDIG OPTREDEN IN DE POLITIEK?

II.

„Tot elken prijs“ blijven bij een geïnstitueerde kerk, of bij wat men daarvoor houdt, bleek ons even verkeerd als het „in elk geval“ willen blijven bij een politieke partij, die eens ons onder haar leden telde.

Daar staat evenwel, zoo merkten we op, iets anders tegenover.

We bedoelen: onze verantwoordelijkheid tegenover degenen, met wie we eenmaal „geschiedenis hebben gemaakt“.

Die verantwoordelijkheid is er in kerkelijke aangelegenheden.

Ze is er ook in politieke.

Wat de kerkelijke samenlevingsverbanden betreft; we hebben altijd gezegd, en houden het vol: men mag niet zoo maar zich lozmaken van de kerk, waarmee men heeft geleefd, en groot is geworden. Dat velen uit ónze mond zulk een uitspraak vreemd vinden, en misschien erom meesmuilen, bewijst alleen, dat ze van de heele zaak van 1942—1944 niets hebben begrepen, net zoo min als de grappe-makers en..... venijnmengers van „De Strijdende Kerk“ of — we blijven op hetzelfde niveau — de door Dijk en Nauta geschreven, en door Berkouwer c.s. geteekende synodale rapporten uit die dagen. Ze hebben ons precies op het hart getrapt, toen ze, om een grondje te vinden voor wat nu eenmaal wezen moest, verzeij tegen hun tyrannie over de kerken en over niet-clangenooten, gingen doodverven als „kerk-scheuring“; achteraf begrijpen we, dat zij, die het woord uit de staalkaart der beschikbare termen van de te hanteeren artikelen 79—80 hadden gekozen, zelf de scheurmakers waren: ze waren, hetgeen in onzen geest nimmer opgekomen is, in staat, tegenstanders van hun meening en van hun werken, wier argumenten zij niet vermochten te ontzenuwen, weg te werken, en daarvoor de apparatuur in werking te zetten die in de kerk een kerkorde biedt. Maar hun zichzelf reeds in eersten aanleg ontzenuwend geredeneert toch niets af van het nuchtere feit, dat wij met het kerk-verbond tienmaal meer geduld hebben gehad — theoretisch en practisch — dan de heele door Ridderbos-Nauta-Polman aangevoerde synode. De stukken bewijzen het, al liegt de propaganda nog zoo hard.

Ook in en na de vrijmaking van de tot zonde dwingende besluiten (dat ze tot zonde dwongen, is bewezen) in deze onze houding de onze gebleven. De Acts van Vrijmaking of Wederkeer wijst het uit; die richtte zich tot kerkeraden, of tot classicale vergaderingen. Dat een door dom fanatisme opgezweept synode de één-dags-theorie uitvaard, dat wie zich van be-